

Arrest

nr. 136 975 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juli 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juli 2014 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

De mevrouw

Naam + voornaam: M.T.K.

geboortedatum: (...)1985

geboorteplaats: Gojam

nationaliteit: Ethiopië

wordt een inreisverbod voor 3 ... jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10/07/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het Inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Bevel om het grondgebied te verlaten 14.11.2013, betekend 18.11.2013; Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Daarom een inreisverbod van 3 jaar.

Brussel, 10.07.2014

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 7 en 10 van het KB van 17 mei 2007, de schending van de artikelen 7, 9ter, 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en tenslotte het motiveringsbeginsel.

2.2. Verzoekster betoogt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in een eigen motiveringsplicht voorziet en dat deze door de bestreden beslissing van 10 juli 2014 houdende het inreisverbod onder de bijlage 13sexies, geschonden werd.

2.3. Verzoekster betoogt in haar inleidend verzoekschrift dienaangaande onder meer als volgt: *"Dat artikel 47/11 bovendien een bijzonder motivering oplegt (...) Dat men niet zonder meer de maximumtermijn vermag op te leggen (...)".*

2.4. In casu werd aan verzoekster een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod verplicht wordt gesteld. Verzoekster betwist dit niet op zich, maar betoogt dat niet werd gemotiveerd waarom meteen de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd.

Zij kan daarin worden gevolgd. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod opgelegd wordt voor de maximumtermijn van drie jaar, is het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, gegrond. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Het enig middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 10 juli 2014 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC